kel 29, lid 1, van het Statuut op hem rustende verplichting om de mogelijkheden van interne aanwerving te onderzoeken alvorens een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren — de vrije hand hebben om externe-aanwervingsprocedures te organiseren zonder interne sollicitaties te moeten onderzoeken.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in de gevoegde zaken
341/85, 251, 258, 259, 262 en 266/86, 222 en 232/87 *

I — De feiten en het procesverloop

1. Bij arrest van 7 oktober 1985 (zaak 128/84, Van der Stijl, Jurispr. 1985, blz. 3281) verklaarde het Hof (Tweede kamer) het besluit van de voorzitter van de Commissie van 3 november 1983 houdende aanstelling van B. Math tot afdelingshoofd (directoraat-generaal Energie, directoraat Veiligheidscontrole Euratom, afdeling F 1 Inspectie) nietig, alsmede het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag tot afwijzing van Van der Stijls sollicitatie naar dat ambt.

Blijkens genoemd arrest had verzoeker Van der Stijl, die de Nederlandse nationaliteit heeft en sedert 1971 ambtenaar van de rang A 4 was bij het directoraat Veiligheidscontrole Euratom, afdeling F 1, Inspectie, naar aanleiding van kennisgeving van vacature COM/963/83 gesolliciteerd naar het ambt van hoofd van die afdeling. Voorts blijkt uit het arrest, dat Van der Stijl van 1982 tot 1983 de titularis van dat ambt, de heer Bommelle, van Franse nationaliteit, had vervangen tijdens diens afwezigheid wegens ziekte.

Op 20 juli 1983 besloot de Commissie evenwel om in dat stadium niet in de vacature te voorzien, geen intern vergelijkend onderzoek te organiseren en gebruik te maken van de aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut. Volgens die bepaling kan voor de aanwerving van ambtenaren van lagere rang dan A 1 en A 2 in buitengewone gevallen een andere procedure dan die van het vergelijkend onderzoek worden gevolgd, indien het gaat om ambten waarvoor bijzondere kundigheden vereist zijn.

Volgens het arrest had de Commissie, naar zij tijdens de procedure verklaarde, dat besluit genomen omdat zij de keuzemogelijkheden waarover zij in het kader van artikel 29, lid 1, van het Statuut beschikte, beperkt achtte; daarbij had de wens om een geografisch evenwicht binnen het betrokken directoraat te handhaven, een belangrijke rol gespeeld.

Op 27 juli 1983 besloot de Commissie tot aanstelling van B. Math, één van de twee door de Franse autoriteiten voorgedragen ambtenaren van het Franse Commissariaat

* Procestaal: Frans.

voor atoomenergie. Bij het nietig verklaarde besluit van de voorzitter van de Commissie van 3 november 1983 was Math per 28 september 1983 formeel op de betrokken post benoemd.

In zijn arrest van 7 oktober 1985 overwoog het Hof, dat de bijzondere aard van het ambt geenszins een rechtvaardiging kon vormen om het geval te beschouwen als een buitengewoon geval in de zin van artikel 29, lid 2, van het Statuut (r. o. 22 van het arrest), en dat, wanneer het tot aanstelling bevoegd gezag het in een dergelijke situatie wenselijk acht over een grotere keus te beschikken, ook tussen sollicitanten van verschillende nationaliteit, de oplossing in het kader van artikel 29, lid 1, kan worden gevonden, daar deze bepaling de mogelijkheid van een algemeen vergelijkend onderzoek biedt, waaraan alle potentiële kandidaten, zowel van binnen als van buiten de instelling, kunnen deelnemen (r. o. 23).

Het Hof concludeerde, dat de Commissie niet te maken had met een buitengewoon geval dat toepassing van de buitengewone procedure van artikel 29, lid 2, kon rechtvaardigen, en dat de in feite door de Commissie gevolgde procedure onwettig was wegens schending van de in die bepaling gestelde voorwaarden. De uit deze procedure voortvloeiende besluiten waren derhalve als ongeldig te beschouwen (r. o. 24).

2. Na het arrest van 7 oktober 1985 besloot de Commissie op 16 oktober 1985 Math per 28 september 1983 voor een periode van twee jaar, verlengd tot 31 december 1985, aan te stellen als tijdelijk functionaris in de rang A 3, ter vervulling van de functie van hoofd van de afdeling F 1 (Inspectie) bij het directoraat-generaal Energie.

Op 18 december 1985 besloot de Commissie Maths contract van tijdelijk functionaris tot 30 juni 1986 te verlengen.

Op dezelfde dag besloot de Commissie om een algemeen vergelijkend onderzoek (COM/A/477) aan de hand van schriftelijke bewijsstukken en een examen te organiseren, ten einde in de betrokken post te voorzien. Een aankondiging van vergelijkend onderzoek werd bekendgemaakt in PB C 67 van 22 maart 1986, blz. 8.

Het mondeling examen van het vergelijkend onderzoek had plaats in juli 1986.

Math slaagde en werd daarop opnieuw op de betrokken post aangesteld.

3. Al op 16 oktober 1985 wees Van der Stijl, die binnen de afdeling F 1 (Inspectie) één van de twee secties van die afdeling leidde, de Commissie er bij brief van zijn advocaat op, dat het feit dat Math de functie van afdelingshoofd bleef vervullen, in strijd was met 's Hofs arrest van 7 oktober 1985 en hemzelf bracht in de situatie bedoeld in artikel 21, derde alinea, van het Statuut.

Op 21 oktober 1985 diende hij een klacht in tegen de handhaving van Math in diens functie.

Op dezelfde dag diende hij een verzoek in als bedoeld in artikel 90, lid 1, van het Statuut, waarin hij de Commissie om een besluit verzocht over zijn sollicitatie van 1 juni 1983 naar de betrokken post, waarvan de afwijzing bij het arrest van 7 oktober 1985 was nietig verklaard.

Bij nota van 22 oktober 1985 deelde de directeur van het directoraat Veiligheidscontrole Euratom hem mee, dat de Commissie op 16 oktober 1985 had besloten Math als tijdelijk functionaris aan te stellen.

Op 14 november 1985 diende Van der Stijl een tweede, tegen dat besluit gerichte klacht in.

Op dezelfde dag stelde hij krachtens artikel 91, lid 4, van het Statuut bij het Hof beroep in tot nietigverklaring van het besluit van 16 oktober 1985. Terzelfder tijd diende hij een verzoek in kort geding in, ten einde voorlopige maatregelen te verkrijgen.

Op 16 januari 1986 diende hij een derde klacht in, gericht tegen het besluit van de Commissie van 18 december 1985 houdende verlenging van de aanstelling van Math.

Toen er geen reactie kwam op zijn verzoek van 21 oktober 1985 betreffende zijn sollicitatie, diende hij op 7 april 1986 een vierde klacht in, gericht tegen het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van dat verzoek.

Na de bekendmaking van de aankondiging van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/477 diende hij op 10 april 1986 een vijfde klacht in, gericht tegen die aankondiging. Hij was met name van mening, dat de erin vermelde voorwaarden met betrekking tot de beroepservaring minder streng waren dan die van de kennisgeving van vacature COM/963/83 betreffende dezelfde post.

Op 17 april 1986 schreef hij zich in voor het algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/477.

Bij brief van 25 juni 1986 stelde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer verzoeker in kennis van het besluit van de Commissie van 20 juni 1986, waarbij zijn eerste drie klachten, respectievelijk tegen de handhaving van Math in diens functie na 7 oktober 1985, het besluit om hem als tijdelijk functionaris aan te stellen en het besluit om die aanstelling te verlengen, waren afgewezen.

Op 14 juli 1986 nam hij deel aan het mondeling examen van vergelijkend onderzoek COM/A/477, bestaande in een onderhoud met de jury.

Bij brief van 18 juli 1986 werd hem meegedeeld, dat de jury hem niet had kunnen plaatsen op de lijst van de kandidaten die aan het zeer bijzondere profiel van de vacature beantwoordden.

Bij brief van 25 juli 1986 stelde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer hem in kennis van het besluit van de Commissie van 18 juli 1986, waarbij zijn vierde en vijfde klacht, respectievelijk tegen de afwijzing van zijn verzoek betreffende zijn sollicitatie en de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477, waren afgewezen.

Op 11 augustus 1986 wees Van der Stijl de Commissie op de onregelmatigheid van de administratieve situatie van Math na 30 juni 1986.

Op 28 augustus 1986 diende hij een zesde klacht in, gericht tegen de handhaving van Math in diens functie na 30 juni 1986.

Op 1 september verliet Van der Stijl de Commissie, gebruik makend van een maatregel tot beëindiging van de dienst conform verordening nr. 3518/85 van de Raad van 12 december 1985 tot vaststelling van bijzondere maatregelen betreffende de beëindiging van de dienst van ambtenaren van de Europese Gemeenschappen in verband met de toetreding van Spanje en Portugal (PB 1985, L 335, blz. 56).

Op 29 september 1986 stelde hij een tweede beroep in bij het Hof (zaak 251/86), strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie om Math na 7 oktober 1985 in diens functie te handhaven, alsmede van het besluit van 18 december 1985 houdende verlenging van diens aanstelling als tijdelijk functionaris (overeenstemmend met zijn bij voormelde brief van 25 juni 1986 afgewezen eerste en derde klacht).

Op 13 oktober 1986 stelde hij een derde beroep in bij het Hof (zaak 258/86), strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/477 om Math toe te laten tot dat vergelijkend onderzoek, alsmede van het daarop volgende besluit om hem op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen.

Op 20 oktober 1986 stelde hij een vierde beroep in bij het Hof (zaak 262/86), strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/477 om hem niet op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen, welk besluit hem bij voormelde brief van 18 juli 1986 ter kennis was gebracht.

Op 24 oktober 1986 stelde hij een vijfde beroep in bij het Hof (zaak 266/86), strekkende tot nietigverklaring van de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477, alsmede van het besluit van de Commissie tot afwijzing van zijn verzoek betreffende zijn eerste sollicitatie (overeenstemmend met zijn bij voormelde brief van 25 juli 1986 afgewezen vierde en vijfde klacht).

Nadat de aanstelling van Math op de betrokken post in de Personeelskoerier nr. 478 van oktober 1986 was bekendgemaakt, diende verzoeker op 30 december 1986 een zevende klacht in, gericht tegen die aanstelling.

Bij brief van 10 juli 1987 stelde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer hem in kennis van het besluit van de Commissie van 1 juli 1987 tot afwijzing van zijn zesde en zevende klacht, respectievelijk tegen de handhaving van Math in diens functie na 30 juni 1986 en diens nieuwe aanstelling.

Ten slotte stelde hij op 27 juli 1987 een zesde beroep in bij het Hof (zaak 232/87), strekkende tot nietigverklaring van het besluit waarbij Math is aangesteld (overeenstemmend met zijn bij voormelde brief afgewezen zevende klacht).

4. G. Cullington, ambtenaar van de rang A 4 bij de afdeling F 1 (Inspectie), leidt de tweede van de twee secties van die afdeling.

In april 1986 schreef hij zich in voor voormeld vergelijkend onderzoek COM/A/477 ter voorziening in de post van hoofd van de betrokken afdeling.

Op 19 juni 1986 diende hij een klacht in tegen de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477; hij was met name van mening, dat de erin vermelde voorwaar-

den met betrekking tot de beroepservaring minder streng waren dan die van de kennisgeving van vacature COM/963/83 betreffende dezelfde post.

Op 16 juli 1986 nam hij deel aan het mondelinge examen van het vergelijkend onderzoek.

Bij niet gedateerde brief deelde het hoofd van de afdeling Aanwerving van het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer hem mee, dat de jury hem op de lijst van geschikte kandidaten had geplaatst.

Op 13 oktober 1986 stelde hij beroep in bij het Hof (zaak 259/86), strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de jury van dat vergelijkend onderzoek om Math toe te laten tot het vergelijkend onderzoek, alsmede van het daarop volgende besluit om Math op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen.

Bij brief van 14 oktober 1986 stelde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer hem in kennis van het besluit van de Commissie van 7 oktober, waarbij zijn klacht tegen de aankondiging van het vergelijkend onderzoek was afgewezen.

Bij brief van 16 december 1986 deelde het hoofd van de afdeling Aanwerving van het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer verzoeker in antwoord op diens verzoek van 26 november 1986 mee, dat hij niet in aanmerking kwam voor de betrokken post.

Op 18 december 1986 diende Cullington een tweede klacht in, gericht tegen de aanstelling van Math.

Toen die klacht onbeantwoord bleef, stelde hij op 16 juli 1987 een tweede beroep in bij het Hof (zaak 222/87), strekkende tot nietigverklaring van de aanstelling van Math.

5. De door Van der Stijl in de zaken 341/85, 251, 258, 262, 266/86 en 232/87 ingestelde beroepen zijn respectievelijk op 15 november 1985, 29 september 1986, 15 oktober 1986, 20 oktober 1986, 29 oktober 1986 en 30 juli 1987 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Het door hem terzelfder tijd als het verzoekschrift in zaak 341/85 ingediende verzoek in kort geding is afgewezen bij beschikking van de president van de Tweede kamer van het Hof van 5 december 1985.

Bij beschikkingen van 22 april 1986, 18 maart 1987 en 28 oktober 1987 heeft het Hof (Tweede kamer) Math toegestaan, in voormelde zaken te interveniëren ter ondersteuning van verweersters conclusies.

Bij op 24 oktober, 14 november en 24 november 1986 krachtens artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering ingediende akten heeft de Commissie in de zaken 251, 258, 262 en 266/86 excepties van niet-ontvankelijkheid opgeworpen, ontleend aan het feit dat verzoeker sedert 1 september 1986, dus vóór hij zich tot het Hof wendde, geen ambtenaar meer was en het hem dus aan procesbelang ontbrak. Bij beschikkingen van 25 juni 1987 heeft het Hof (Tweede kamer) de door de Commissie opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid afgewezen.

6. De door Cullington in de zaken 259/86 en 222/87 ingestelde beroepen zijn respectievelijk op 15 oktober 1986 en 16 juli 1987 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Bij beschikkingen van 18 maart en 28 oktober 1987 heeft het Hof (Tweede kamer) Math toegestaan, in deze twee zaken te in-

terveniëren ter ondersteuning van verweersters conclusies.

7. Bij beschikkingen van 25 juni en 23 september 1987 heeft het Hof (Tweede kamer) besloten alle zaken te voegen voor de schriftelijke en de mondelinge behandeling en voor het arrest.

8. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het Hof heeft de Commissie evenwel om overlegging van een aantal stukken verzocht.

II — Conclusies van partijen

1. *Conclusies van verzoekers*

In zaak 341/85 concludeert Van der Stijl dat het den Hove behage:

— primair:

nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 16 oktober 1985 om Math per 28 september 1983 voor een periode van twee jaar, verlengd tot 31 december 1985, aan te stellen als tijdelijk functionaris, ter vervulling van de functie van afdelingshoofd;

verweerster te veroordelen om aan verzoeker een schadeloosstelling van 2 000 ecu te betalen;

— subsidiair:

verweerster te veroordelen om aan verzoeker een door het Hof ex aequo et bono te bepalen schadeloosstelling te betalen;

— in beide gevallen, verweerster in de kosten van het geding te verwijzen, of, meer subsidiair, ingeval het beroep tot nietigverklaring zou worden verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, lid 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

In zaak 251/86 concludeert Van der Stijl dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren het besluit van de Commissie om Math na 7 oktober 1985 te handhaven in de functie van afdelingshoofd;

— nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 december 1985 tot verlenging van het contract van Math als tijdelijk functionaris;

— verweerster te veroordelen tot betaling van schadeloosstelling aan verzoeker, vast te stellen ex aequo et bono en rekening houdend met de reeds gevraagde schadeloosstelling;

— verweerster in de kosten te verwijzen, of, subsidiair, ingeval de beroepen tot nietigverklaring zouden worden verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

In zaak 258/86 concludeert Van der Stijl dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/477 om Math toe te laten tot de examens van dit vergelijkend onderzoek, alsmede het daarop volgende besluit om hem op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen;

— verweerster in de kosten te verwijzen, of, subsidiair, ingeval het beroep tot nietigverklaring zou worden verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

In zaak 259/86 zijn de conclusies van verzoeker Cullington identiek met die van verzoeker Van der Stijl in zaak 258/86.

In zaak 262/86 concludeert Van der Stijl dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/477 om verzoeker niet op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen;

— verweerster in de kosten te verwijzen, of, subsidiair, ingeval het beroep tot nietigverklaring zou worden verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

In zaak 266/86 concludeert Van der Stijl dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren de aankondiging van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/477;

— nietig te verklaren het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van het verzoek van 21 oktober 1985 betreffende zijn sollicitatie naar de betrokken post;

— verweerster te veroordelen tot betaling van een schadeloosstelling aan verzoeker, vast te stellen ex aequo et bono en rekening houdend met de reeds gevraagde schadeloosstelling;

— verweerster in de kosten te verwijzen, of, subsidiair, ingeval de beroepen worden verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

In zaak 222/87 concludeert Cullington, dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren het besluit houdende aanstelling van Math en de daaruit voortvloeiende afwijzing van verzoekers sollicitatie;

— de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een ex aequo et bono vast te stellen schadeloosstelling;

— verweerster te verwijzen in de kosten, of, subsidiair, ingeval het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

In zaak 232/87 concludeert Van der Stijl dat het den Hove behage:

— primair:

het besluit houdende aanstelling van Math nietig te verklaren;

de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een ex aequo et bono vast te stellen schadeloosstelling, rekening houdend met de reeds gevorderde schadeloosstelling;

— subsidiair:

ingeval het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, verweerster te veroordelen tot betaling aan verzoeker van bovengenoemde schadeloosstelling;

— in beide gevallen, verweerster te verwijzen in de kosten, of, subsidiair, ingeval het beroep tot nietigverklaring of het verzoek om schadevergoeding wordt verworpen, verweerster in de kosten te verwijzen krachtens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering.

2. *Conclusies van de Commissie*

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

— alle beroepen af te wijzen, in het bijzonder het beroep in zaak 341/85 omdat het niet-ontvankelijk en ongegrond is, en het beroep in zaak 259/86 omdat het niet-ontvankelijk en, subsidiair, ongegrond is;

— kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. *De wettigheid van het besluit om Math na 7 oktober 1985 in zijn functie te handhaven (zaak 251/86)*

Verzoeker Van der Stijl wijst erop, dat artikel 176 EEG-Verdrag de instelling wier handeling is nietig verklaard de verplichting oplegt de maatregelen te nemen die nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof, en dat de nietigverklaring terugwerkende kracht heeft. Na het arrest van het Hof van 7 oktober 1985 had Math de hoedanigheid verloren om de functie van afdelingshoofd uit te oefenen.

In weerwil van 's Hofs arrest was Math na 7 oktober 1985 evenwel de functie van afdelingshoofd blijven uitoefenen, niet alleen binnen de Commissie, maar ook tegenover de buitenwereld. Eerst nadat verzoeker op 10 oktober 1985 de directeur van het directoraat Veiligheidscontrole Euratom op de onregelmatigheid van die situatie had gewezen, had deze de aan Math gedelegeerde ondertekeningsbevoegdheid geschorst.

Door geen enkele maatregel te nemen om onmiddellijk uitvoering te geven aan het arrest van het Hof, heeft de Commissie op flagrante wijze artikel 176 EEG-Verdrag geschonden.

De *Commissie* ontkent niet, dat zij de nodige maatregelen moest nemen ter uitvoering van het arrest van het Hof. De eerste daarvan was het besluit van 16 oktober 1985, waarbij Math als tijdelijk functionaris was aangesteld ten einde de continuïteit van de dienst te verzekeren en de administratieve situatie van de betrokkene te regulariseren.

2. *De wettigheid van het besluit van 16 oktober 1985 om Math per 16 oktober 1985 als tijdelijk functionaris aan te stellen (zaak 341/85)*

De ontvankelijkheid

De *Commissie* betoogt, dat het beroep niet-ontvankelijk is. Het bestreden besluit betrof de aanstelling van Math tot 31 december 1985. Na die datum sorteerde het besluit geen rechtsgevolgen meer en kan het niet door het Hof worden nietig verklaard. Het beroep is dus zonder voorwerp geraakt en verzoeker lijkt geen gewettigd belang te hebben bij de nietigverklaring van het besluit. Met name kan hij aan nietigverklaring ervan geen aanspraak ontlenen op de aanvullende vergoeding van artikel 7, lid 2, van het Statuut.

Verzoeker Van der Stijl betoogt, dat een beroep in de loop van een procedure in rechte slechts in één geval zonder voorwerp raakt, namelijk wanneer de verweerder op de eisen van de verzoeker ingaat. De stelling van de Commissie komt erop neer, dat, rekening houdend met de proceduretermijnen van het Statuut, besluiten die voor een beperkte tijdsduur gelden, niet kunnen worden bestreden.

Toen hij op 16 mei 1986 het beroep instelde, had het een voorwerp en had hijzelf een belang, daar het besluit zijn rechtspositie ook ná 31 december 1985 aantastte. Bij besluit van 28 november 1983 was hij aangesteld om het betrokken ambt ad interim, en uiterlijk tot 31 maart 1984, te bekleden, tot definitief in de post kon worden voorzien. In geval van nietigverklaring van de aanstelling van Math als tijdelijk functionaris moest verzoeker met terugwerkende kracht worden geacht de functie ad interim verder te hebben vervuld, en had hij bijgevolg recht op de bijkomende vergoeding. Voorts was het bestreden besluit houdende Maths aanstelling verlengd, welke verlenging nog liep toen het beroep werd ingesteld, en de wettigheid van de verlenging staat of valt met die van het bestreden besluit.

Ten gronde

Verzoeker Van der Stijl voert zes middelen aan tegen de wettigheid van het bestreden besluit.

Als *eerste middel* voert hij aan, dat het besluit schending van artikel 176 EEG-Verdrag oplevert.

De uitvoering van het arrest van het Hof van 7 oktober 1985 houdt in, dat de eerste aanstelling van Math, ingaande op 28 september 1983, geen rechtsgevolg had. Het besluit is in strijd met artikel 176 EEG-Verdrag, daar het een feitelijke situatie waarvan de onregelmatigheid was vastgesteld, langs een andere weg doet herleven. Aangezien de eerste vaststelling van Math wegens schending van artikel 29, lid 1, van het Statuut was nietig verklaard, zou het arrest correct zijn uitgevoerd wanneer aan die bepaling toepassing was gegeven.

Het besluit om Math als tijdelijk functionaris aan te stellen, kan niet worden gerechtvaardigd door het streven de continuïteit van de dienst te verzekeren. In de eerste plaats kan daarin geen antwoord worden gevonden op de vraag waarom het besluit terugwerkende kracht moest hebben tot 28 september 1983, de datum waarop Math bij de Commissie in dienst was getreden. In

de tweede plaats was het besluit overbodig, daar krachtens artikel 26 van het reglement van orde van de Commissie de plaatsvervanging automatisch intreedt en elke chef wordt vervangen door de hem ondergeschikte ambtenaar van de hoogste categorie en rang die de oudste in dienstjaren of, bij een gelijk aantal dienstjaren, de oudste in leeftijd is.

Aangezien het besluit per 28 september 1983 in werking trad, moet ten slotte worden nagegaan of Math, die van buiten de Gemeenschappen kwam, op die datum de meest geschikte persoon was om de functie van afdelingshoofd te vervullen. Daarbij mag geen rekening worden gehouden met de twee jaar ervaring die hij op onregelmatige wijze had opgedaan. Van belang is, dat verzoeker op die datum op volstrekt regelmatige wijze gedurende een niet onaanzienlijke periode de betrokken functie bij wege van plaatsvervanging en nadien ad interim had uitgeoefend.

Als *tweede middel* voert verzoeker aan, dat het besluit zowel misbruik van procedure als misbruik van bevoegdheid oplevert.

Het is zonneklaar, dat de Commissie door het bestreden besluit, en met name door er terugwerkende kracht aan te verlenen, de administratieve situatie waarvan de onregelmatigheid bij het arrest van 7 oktober 1985 was vastgesteld, ten gunste van Math wilde doen herleven.

Een dergelijke regularisatie met terugwerkende kracht kan niet worden gemotiveerd met een beroep op het belang van de dienst. De theorie van de ambtenaar-de-facto maakt ze overbodig, daar de administratieve handelingen van Math niet in het gedrang kunnen komen. Ook ter vrijwaring van zijn geldelijke rechten is zij overbodig, daar zijn salaris en zijn pensioenrechten over de periode tijdens welke hij voor de Commissie heeft gewerkt, evenmin in gevaar kunnen komen.

De enige plausibele motivering voor het — naderhand verlengde — besluit was, dat Math in staat moest worden gesteld om anciënniteit en ononderbroken beroepservaring te verwerven waarmee bij een latere aanwervingsprocedure rekening kon worden gehouden, en zijn functie te blijven uitoefenen tot zijn definitieve aanstelling mogelijk was.

Voor een dergelijke regularisatie met terugwerkende kracht is het contract van tijdelijk functionaris niet bruikbaar, daar het ertoe strekt, een contractuele verhouding voor de toekomst tot stand te brengen.

Als *derde middel* voert verzoeker de onregelmatigheid van de gevolgde procedure aan.

Het contract van tijdelijk functionaris is een rechtshandeling waarin twee partijen hun wilsovereenstemming vastleggen om verbintenissen met een beperkte tijdsduur te doen ontstaan. Juridisch is het zinloos om, gelijk het bestreden besluit doet, een contractuele verhouding tot stand te brengen op een moment waarop die contractuele verhouding geacht wordt reeds te zijn geëindigd.

Het besluit om Math met terugwerkende kracht aan te stellen, is bezwarend voor verzoeker. Het doorkruist zijn aanstelling ad interim alsmede zijn sollicitatie, en schaadt voorts het belang dat hij erbij heeft, dat zijn regelmatige dienstjaren niet worden afgewogen tegen de onregelmatige dienstjaren van Math.

Als *vierde middel* voert verzoeker aan, dat het besluit in strijd is met artikel 29, lid 1, van het Statuut.

De voorrang die het Statuut aan de interne aanwerving toekent, zou illusoir worden indien het tot aanstelling bevoegd gezag door aanstelling met terugwerkende kracht van een tijdelijk functionaris in de vacature kon voorzien, nog voordat de interne sollicitatie van verzoeker was onderzocht.

Als *vijfde middel* voert verzoeker aan, dat het besluit schending oplevert van artikel 12, lid 2, sub e, van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (hierna: de Regeling).

Volgens die bepaling kan slechts als tijdelijk functionaris worden aangesteld hij die blijk geeft van een grondige kennis van een van de talen van de Gemeenschappen en van een voldoende kennis van een andere taal der Gemeenschappen, voor zover dit voor de door hem te verrichten werkzaamheden noodzakelijk is.

Zoals verzoeker in zaak 128/84 heeft opgemerkt, kon Math ten tijde van zijn aanwerving, dus op 28 september 1983, blijkens het tijdens de procedure overgelegde curriculum vitae echter enkel Engels „spreken", hetgeen niet als een voldoende kennis van een andere taal van de Gemeenschappen kan worden beschouwd.

Als *zesde middel* voert verzoeker aan, dat het besluit eveneens in strijd is met artikel 12, lid 1, van de Regeling.

Volgens die bepaling dient de aanstelling van tijdelijke functionarissen erop gericht te zijn, de instelling de medewerking te verzekeren van personen die met name uit een oogpunt van vakbekwaamheid aan de hoogste eisen voldoen en die zijn aangeworven met inachtneming van een zo breed mogelijke aardrijkskundige spreiding.

Gelijk verzoeker in zaak 124/84 heeft opgemerkt, bezat Math ten tijde van zijn aanstelling echter niet de in de aankondiging van vacature betreffende de betrokken post verlangde specifieke kennis. Hij had niet de minste ervaring op het gebied van de veiligheidscontrole.

Voorts was hij zonder enig vergelijkend examen aangeworven; daardoor alleen al was zijn aanwerving in strijd met voormelde bepaling. Die aanwerving was een herhaling van de eerste aanstelling van Math; het tot aanstelling bevoegd gezag had zich in beginsel niet tot de door de Franse autoriteiten voorgedragen kandidaten mogen beperken, daar de aardrijkskundige spreiding zo uiterst beperkt was.

Met betrekking tot verzoekers *eerste middel* betoogt de *Commissie*, dat het bestreden besluit niet in strijd was met artikel 176 EEG-Verdrag. De uitvoering van het arrest van 7 oktober 1985 bracht mee, dat de aanstelling van Math als ambtenaar geen enkel rechtsgevolg had. De oorspronkelijke procedure ter voorziening in de betrokken post was bij dat arrest nietig verklaard vanaf de fase waarin artikel 29, lid 2, van het Statuut was toegepast. Met de bestreden besluiten heeft de Commissie de procedure hervat in de fase waarin zij was beëindigd. De voortzetting van de procedure is uitgemond in het besluit van 18 december 1985 om een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren.

De Commissie beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de organisatie van de dienst, alvorens een proce-

dure betreffende de definitieve voorziening in een vacature tot een goed einde kan worden gebracht. Zij was van mening niet te moeten overgaan tot een plaatsvervanging of een aanstelling ad interim. Zij mocht Math, die gedurende meer dan twee jaar de functie van afdelingshoofd had uitgeoefend en die zij daartoe de meest geschikte persoon achtte, als tijdelijk functionaris aan het hoofd van de afdeling plaatsen.

Zij had niet getracht langs andere weg een onregelmatig bevonden situatie te doen herleven; zij had enkel de continuïteit van de dienst willen verzekeren en de administratieve situatie van Math zelf willen regulariseren.

Wat verzoekers *tweede middel* aangaat, betoogt de Commissie, dat zij niet heeft gepoogd Math door misbruik van procedure te bevoordelen. Met betrekking tot de motivering van de betrokken besluiten maakt verzoeker veronderstellingen zonder enig bewijs. Het feit alleen al dat een algemeen vergelijkend onderzoek is georganiseerd, toont aan dat verzoekers grief ongegrond is.

Met betrekking tot het *derde middel* van verzoeker betoogt de Commissie, dat de procedure waarbij Math als tijdelijk functionaris is aangesteld, niet onwettig is omdat die aanstelling met terugwerkende kracht geschiedde. Het besluit van 16 oktober 1985 was bestemd om een onvoorzienbare feitelijke situatie te regulariseren, en het contract van tijdelijk functionaris moest onvermijdelijk terugwerkende kracht hebben, om duidelijk te maken dat betrokkene geen enkel — met name financieel — verlies zou leiden ten gevolge van de nietigverklaring van zijn aanstelling.

De Commissie ziet niet in, hoe die terugwerkende kracht verzoeker benadeelt.

Met betrekking tot het *vierde middel* van verzoeker stelt de Commissie, dat het tot aanstelling bevoegd gezag een tijdelijk functionaris kan aanstellen om tijdelijk een vacant geworden vast ambt te vervullen, zonder daarbij artikel 29, lid 1, van het Statuut te schenden. Dienaangaande beschikt het tot aanstelling bevoegd gezag over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Commissie was geenszins verplicht om verzoekers sollicitatie opnieuw te onderzoeken, alvorens iemand als tijdelijk functionaris op de betrokken post aan te stellen.

Wat het *vijfde en het zesde middel* van verzoeker betreft, merkt de Commissie op, dat Math de door de Regeling en de kennisgeving van vacature verlangde talenkennis en specifieke kennis bezat, en dat verzoeker zijn verklaringen in tegengestelde zin niet met bewijzen staaft.

Ter zake van het *eerste middel* van verzoeker merkt B. Math, *interveniënt*, op, dat het bestreden besluit slechts in strijd met artikel 176 EEG-Verdrag zou zijn, indien de Commissie er zich toe had beperkt het vorige, nietigverklaarde besluit opnieuw vast te stellen. De twee besluiten waren evenwel niet identiek, daar zij een verschillend voorwerp hadden. Het nietigverklaarde besluit betrof de aanstelling van een ambtenaar volgens het Statuut, het bestreden besluit een contract van tijdelijk functionaris conform de Regeling.

Met betrekking tot het *tweede middel* van verzoeker betoogt interveniënt, dat misbruik van procedure of bevoegdheid de geldigheid van een besluit slechts aantast, indien het doel ervan in strijd is met het openbaar belang of het belang van de dienst en indien het alleen dat laakbare doel nastreeft.

De Commissie heeft het bestreden besluit uitsluitend in het belang van de dienst vastgesteld en geen enkel lid van de Commissie noch enig hoog ambtenaar van die instelling heeft zich voor zijn benoeming of aanstelling ingezet.

Hij wijst met klem op het feit, dat hij vóór zijn eerste aanstelling bij de Commissie, waar hij niemand kende, geen stappen had ondernomen om de betrokken post te krijgen. Hij had van de vacature kennis gekregen via de directie Buitenlandse betrekkingen van het Commissariaat voor atoomenergie en hij was na de gebruikelijke gesprekken benoemd. Alle beweegredenen voor zijn eerste aanstelling hielden verband met het belang van de dienst en hetzelfde gold voor het besluit om hem als tijdelijk functionaris aan te stellen.

3. *De wettigheid van het besluit van 18 december 1985 om de aanstelling van Math te verlengen tot 30 juni 1986 (zaak 251/86)*

Verzoeker Van der Stijl betoogt dat dit besluit de onregelmatigheden die het eerste aanstellingsbesluit ongeldig maken, voortzet en versterkt.

Vóór de verlenging van de aanstelling van Math had verzoeker bij de Commissie een verzoek betreffende zijn sollicitatie ingediend. De Commissie had daar niet op geantwoord vooraleer een nieuw besluit inzake de aanstelling van Math te nemen, en dus artikel 29, lid 1, van het Statuut ten tweede male geschonden.

Afgezien van die onregelmatigheden, vormt het besluit om de aanstelling van Math te verlengen, een flagrante schending van artikel 8, tweede alinea, van de Regeling.

Volgens die bepaling kan de aanstelling van een tijdelijk functionaris, aangesteld om tijdelijk een vast ambt te vervullen dat is opgenomen in de lijst van aantal ambten van een instelling, niet voor langer dan twee jaar gelden en slechts éénmaal, en wel met ten hoogste één jaar, worden verlengd.

Bij het oorspronkelijke besluit van 16 oktober 1985 was Math reeds voor de maximale duur van twee jaar aangesteld; dat besluit bevatte reeds de enige geoorloofde verlenging van zijn aanstelling voor een bijkomende periode van 29 september 1985 tot 31 december 1985. Verdere verlenging van de aanstelling was dus niet mogelijk.

De Commissie vergist zich waar zij stelt, dat de oorspronkelijke aanstelling met ten hoogste één jaar kan worden verlengd, voor zover de totale duur van de aanstelling niet meer dan drie jaar bedraagt. Dat is slechts juist, indien het om één enkele verlenging gaat.

De *Commissie* betoogt, dat de aanstelling van Math de in artikel 8, tweede alinea, van de Regeling voorziene maximale duur niet overschreed.

Zij is van mening, dat ingevolge die bepaling de maximale duur van een aanstelling twee jaar bedraagt, te verlengen met ten hoogste één jaar, dus in totaal drie jaar. Math was niet voor langer dan drie jaar aangesteld. Verzoekers uitlegging is te restrictief.

4. *De wettigheid van de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477 (zaak 266/86)*

Verzoeker Van der Stijl voert twee middelen aan tegen de wettigheid van de aankondiging van vergelijkend onderzoek.

Als *eerste middel* voert hij aan, dat de aankondiging van vergelijkend onderzoek in strijd was met artikel 29, lid 1, van het Statuut.

Krachtens die bepaling kan de procedure van het vergelijkend onderzoek eerst worden ingezet, nadat het tot aanstelling bevoegd gezag de mogelijkheden tot bevordering heeft onderzocht.

Volgens verzoeker heeft de Commissie die mogelijkheden niet onderzocht, alvorens zij op 18 december 1985 besloot een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren. De interne sollicitaties naar aanleiding van de kennisgeving van vacature COM/963/83 waren alle afgewezen. Deze afwijzende besluiten waren alle definitief geworden, behalve de bij het arrest van 7 oktober 1985 nietigverklaarde afwijzing van verzoekers sollicitatie. Er was geen nieuwe kennisgeving van vacature geweest en dus konden er geen nieuwe sollicitaties zijn. Bijgevolg moest slechts één sollicitatie worden onderzocht, namelijk die van verzoeker. Het is eigenaardig dat, in de veronderstelling dat die sollicitatie werkelijk is onderzocht, verzoeker niet formeel van de afwijzing ervan in kennis was gesteld, ofschoon hij uitdrukkelijk daarom had verzocht.

In zijn *tweede middel* betoogt verzoeker, dat de aankondiging van vergelijkend onderzoek onwettig is, omdat zij afwijkt van de kennisgeving van vacature.

Dienaangaande merkt hij op, dat volgens 's Hofs rechtspraak (cf. arrest van 30 oktober 1974, zaak 188/73, Grassi, Jurispr. 1974, blz. 1099) de kennisgeving van vacature het belangrijkste stuk is in de procedure ter voorziening in een post, omdat het de aard van de betrokken post en de vereiste kwalificaties vastlegt. De aankondiging van vergelijkend onderzoek is niet meer dan de uitvoering daarvan en dient, wat de voor het betrokken ambt vereiste kwalificaties betreft, in overeenstemming te zijn met de kennisgeving van vacature. Met name mogen de vereisten van de aankondiging van vergelijkend onderzoek niet minder streng zijn dan die van de kennisgeving van vacature. Anders zou het niet alleen mogelijk zijn, dat kandidaten worden aangeworven die niet geschikt zijn voor het vacante ambt, maar zou bovendien discriminatie ontstaan jegens ambtenaren die voor bevordering of overplaatsing in aanmerking komen en wier sollicitatie slechts in overweging kan worden genomen indien zij aan de strengere vereisten van de kennisgeving van vacature voldoen. Indien het tot aanstelling bevoegd gezag van oordeel is dat laatstbedoelde vereisten strenger zijn dan voor het belang van de dienst nodig is, dan moet het de kennisgeving van vacature intrekken en vervangen door een nieuwe, gewijzigde kennisgeving.

Verzoeker stelt vervolgens vast, dat de kennisgeving van vacature COM/963/83 de navolgende kwalificaties vereiste:

„1) Kennis op universitair niveau (academische graad) of gelijkwaardige beroepservaring.

2) Grondige kennis van de splijtstofcyclus en het beheer van kernmaterialen.

3) Kennis op het gebied van de veiligheidscontrole.

4) Geschiktheid om een belangrijke administratieve eenheid te leiden.

5) Grondige ervaring passend bij de functie."

De volgens de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477 vereiste kwalificaties luidden evenwel als volgt:

„Op de sluitingsdatum voor de indiening van de sollicitaties moeten de kandidaten:

a) hebben aangetoond dat zij een volledige universitaire opleiding hebben genoten (academische graad...);

b) over een postuniversitaire beroepservaring beschikken van ten minste vijftien jaar waarvan ten minste verscheidene jaren in een soortgelijke functie als die welke in punt I hierboven is beschreven. Zij moeten eveneens aantonen over een grondige kennis van de splijtstofcyclus en het beheer van kernmaterialen te beschikken, alsmede over kennis op het gebied van de veiligheidscontrole; bovendien moeten zij geschikt zijn om een belangrijke administratieve eenheid te leiden;

c) (talenkennis)".

Met betrekking tot de beroepservaring merkt verzoeker op, dat het uiterst strenge vereiste van een „grondige ervaring passend bij de functie" in de kennisgeving van vacature in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek is vervangen door het minder strenge en vagere vereiste van een „postuniversitaire ervaring... van ten minste vijftien jaar waarvan ten minste verscheidene jaren in een soortgelijke functie" als die welke in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek is beschreven.

Zijns inziens is ervaring „passend bij de functie" iets heel anders dan ervaring „in een soortgelijke functie" en beroepservaring „waarvan ten minste verscheidene jaren" (in een soortgelijke functie); anders gezegd, het vereiste van ervaring van meer dan één jaar is aanzienlijk minder streng dan het vereiste van „grondige" beroepservaring (passend bij de functie).

In die samenhang is het frappant, dat verzoeker reeds in zaak 128/84 heeft betoogd, dat de eerdere ervaring van Math, die uitsluitend op het gebied van de fysieke beveiliging lag, niet voldeed aan de vereisten van de kennisgeving van vacature op dat punt, daar zij niet als „passend" bij de functie was te beschouwen. Daarentegen is het niet uitgesloten, dat die ervaring beter strookt met de vereisten van de aankondiging van vergelijkend onderzoek.

Ten slotte wijst verzoeker erop, dat met betrekking tot de kwalificaties van de kandidaten in de aankondiging van vergelijkend onderzoek de bewoordingen van de kennisgeving van vacature volledig zijn overgenomen, behalve juist wat de beroepservaring betreft. De in de kennisgeving van vacature gebezigde bewoordingen zijn zelfs voor de buitenwereld perfect te begrijpen. Hij betwist dat de andersluidende formulering ingegeven kan zijn door het streven de aankondiging van vergelijkend onderzoek leesbaarder te maken voor de buitenwereld, zoals de Commissie stelt.

Met betrekking tot het *eerste middel* van verzoeker betoogt de *Commissie*, dat artikel 29, lid 1, van het Statuut is nageleefd.

Zij verwijst naar wat verzoeker reeds op 25 juli 1986 in antwoord op zijn klacht was meegedeeld, namelijk dat de Commissie tijdens haar vergadering van 18 december 1985 de in het in artikel 29, lid 1, sub a, van het Statuut bedoelde stadium ingediende sollicitaties — waaronder die van verzoeker — opnieuw had onderzocht en vervolgens had besloten, niet door bevordering in de post te voorzien en geen intern vergelijkend onderzoek op basis van artikel 29, lid 1, sub b, te organiseren. Bij gebreke van sollicitaties krachtens artikel 29, lid 1, sub c, had de Commissie daarop besloten, een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren.

De mogelijkheden tot bevordering waren dus wel onderzocht.

Met betrekking tot verzoekers *tweede middel* is de Commissie van mening, dat verzoeker een vergezocht spel met woorden bedrijft, waar hij de kleine taalkundige verschillen tussen de kennisgeving van vacature en de aankondiging van vergelijkend onderzoek aan de kaak stelt.

De andersluidende formulering inzake de vereiste beroepservaring is slechts een taalkundige aanpassing om de aankondiging van vergelijkend onderzoek leesbaarder te maken voor de buitenwereld, waartoe zij mede was gericht. Er is geen significant verschil tussen beide formuleringen, vooral indien men in aanmerking neemt, dat de sollicitanten ook moesten aantonen dat zij over een grondige kennis van de splijtstofcyclus en over kennis op het gebied van de veiligheidscontrole beschikten.

5. *De wettigheid van de besluiten van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/477 om Math tot de examens toe te laten en hem op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen (zaken 258/86 en 259/86)*

De ontvankelijkheid

De *Commissie* betoogt, dat het beroep van Cullington (zaak 259/86) niet-ontvankelijk is.

De bestreden besluiten waren voor hem niet bezwarend, daar hijzelf ook op de lijst van geschikte kandidaten was geplaatst. Het feit dat een andere kandidaat eveneens op de lijst van geschikte kandidaten was geplaatst, berokkende hem geen nadeel.

Ten aanzien van het aanstellingsbesluit zijn de besluiten van een jury voorbereidende handelingen, en de onwettigheid ervan kan enkel worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen het aanstellingsbesluit (met betrekking tot lijsten van geschikte kandidaten, cf. 's Hofs arresten van 14 december 1965, zaak 21/65, Morina, Jurispr. 1965, blz. 1334, en 6 februari 1986, zaak 143/84, Vlachou, Jurispr. 1986, blz. 459).

Tegen jurybesluiten inzake de toelating tot een vergelijkend onderzoek kan rechtstreeks bij het Hof beroep worden ingesteld, doch uitsluitend door niet toegelaten sollicitanten.

Verzoeker Cullington betoogt, dat zijn beroep gericht is tegen het besluit om Math tot de examens van het vergelijkend onderzoek toe te laten, daar het besluit om hem op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen, daar slechts een gevolg van is.

Een dergelijk besluit is een handeling die rechtsgevolgen teweegbrengt die los staan

van het uiteindelijke aanstellingsbesluit. Dat vindt bevestiging in het feit, dat het beroep van niet tot een vergelijkend onderzoek toegelaten sollicitanten tegen het hen betreffende negatieve besluit in ieder geval ontvankelijk is.

Een besluit over de toelating tot een vergelijkend onderzoek is niet louter voorbereidend. Was dat wel het geval, dan zou het objectief die hoedanigheid moeten hebben, ongeacht de inhoud ervan.

Een besluit om een sollicitant die niet aan de toelatingsvoorwaarden voldoet, tot een vergelijkend onderzoek toe te laten, is voor een verzoeker bezwarend, zelfs al is hijzelf op de lijst van geschikte kandidaten geplaatst, daar die toelating de keuzemogelijkheid van de jury verruimt en daardoor invloed heeft op verzoekers recht op een objectieve toetsing van zijn verdiensten.

Ten gronde

Verzoekers Van der Stijl en Cullington voeren drie middelen aan tegen de wettigheid van de besluiten van de jury betreffende Math.

In hun *eerste middel* betogen zij, dat de betrokken besluiten in strijd zijn met de aankondiging van vergelijkend onderzoek, daar Math niet aan de aldaar gestelde voorwaarden inzake beroepservaring en leeftijdsgrens voldeed.

Wat de beroepservaring aangaat, stellen zij in de eerste plaats, dat de jury geen rekening mocht houden met Maths ervaring als afdelingshoofd.

Bij het arrest van 7 oktober 1985 was de benoeming van Math voor de periode van 28 september 1983 tot 7 oktober 1985 met terugwerkende kracht nietig verklaard, zodat hij moest worden geacht nooit ambtenaar te zijn geweest. Dat brengt mee, dat hij die periode niet als beroepservaring kan laten meetellen.

Die redenering geldt a fortiori voor de periode van 7 tot 16 oktober 1985, daar Math het betrokken ambt zonder enige benoeming of rechtsgrondslag bekleedde.

Het besluit van 16 oktober 1985 om Math met terugwerkende kracht als tijdelijk functionaris aan te stellen, kan geen gevolg hebben voor die twee periodes. Een dergelijke regularisatie kan enkel „passief" zijn, dat wil zeggen dat zij ofwel — in het belang van de justitiabelen — de geldigheid van de administratieve handelingen betreft, ofwel — in het belang van de ambtenaar — diens geldelijke rechten. Zij kan geen „actief" element bevatten, op grond waarvan de ambtenaar de geregulariseerde periode als beroepservaring kan laten meetellen.

De ervaring die Math na 16 oktober 1985 heeft opgedaan, kan evenmin in aanmerking komen, daar volgens de Commissie de aanstelling als tijdelijk functionaris en de verlenging daarvan niet ten doel hadden Math tot het geplande vergelijkend onderzoek in zijn functie te handhaven en hem in staat te stellen om als tijdelijk titularis van de post aan dat vergelijkend onderzoek deel te nemen. De Commissie erkent daardoor dus, dat Maths sollicitatie gelijk te stellen was met een externe sollicitatie.

Men kan niet stellen — gelijk de Commissie doet — dat de in aanmerking te nemen

ervaring voortvloeit uit een feitelijke situatie en niet uit een situatie rechtens, daar het niet gaat om de vraag, of Math de facto praktische ervaring had, maar of de jury in het kader van de toetsing van de vereisten van het vergelijkend onderzoek met die ervaring rekening mocht houden.

Wat in de tweede plaats Maths ervaring vóór zijn indiensttreding bij de Commissie aangaat, betogen verzoekers, dat die noodzakelijkerwijze moet worden getoetst aan het strengere vereiste van de kennisgeving van vacature, namelijk „een grondige ervaring passend bij de functie", daar de aankondiging van vergelijkend onderzoek geen minder strenge voorwaarden mocht bevatten dan de kennisgeving van vacature.

Maths eerdere ervaring kan niet als passend bij de functie worden beschouwd. Volgens zijn curriculum vitae was hij sedert 1968 ambtenaar bij het Franse Commissariaat voor atoomenergie, eerst bij de wetenschappelijke directie en vervolgens, sedert 1977, bij de afdeling veiligheid kernmaterialen. Zijn verantwoordelijkheden lagen uitsluitend op het vlak van de materiële veiligheid van de installaties en het nucleair transport en hij had dus enkel ervaring op het gebied van de fysieke beveiliging. Dit gebied heeft niets uit te staan met de veiligheidscontrole, bedoeld in hoofdstuk VII van het Euratom-Verdrag, volgens hetwelk de Commissie er zich met name moet van vergewissen, of de bijzondere splijtstoffen niet voor andere doeleinden worden gebruikt dan is opgegeven, en of de verbintenissen die de Gemeenschap met betrekking tot de voorziening en de controle heeft aangegaan, worden nageleefd.

Met betrekking tot de leeftijdsgrens herinneren verzoekers eraan, dat in de aankondiging van vergelijkend onderzoek op dat punt de navolgende voorwaarden waren gesteld:

„De kandidaten moeten geboren zijn na 22 maart 1936.

De leeftijdsgrens geldt niet voor kandidaten die tussen de datum waarop dit Publikatieblad verschijnt en 22 april 1986 sedert ten minste een jaar zonder onderbreking ambtenaar of ander personeelslid zijn van de Europese Gemeenschappen.

De leeftijdsgrens wordt verhoogd:

a) ...

b) voor kandidaten die de militaire dienstplicht hebben vervuld. In dat geval wordt de leeftijdsgrens verhoogd met de duur van de vervulde diensttijd

...

Verzoeken om verhoging van de leeftijdsgrens worden alleen in overweging genomen wanneer zij gestaafd zijn met bewijsstukken, namelijk:

...

in geval b:

een door de bevoegde militaire of andere instanties afgegeven getuigschrift waarin de begin- en einddatum van de verplichte diensttijd zijn vermeld."

Math is geboren op 30 november 1935.

Hij viel niet onder de bepaling inzake vrijstelling van de leeftijdsgrens voor kandidaten die tussen 22 maart en 22 april 1986 sedert ten minste één jaar ambtenaar of ander personeelslid waren van de Europese Gemeenschappen. Net als bij de beroepservaring had de jury de periode van 28 september 1983 tot 22 maart 1986 niet als een periode van beroepsactiviteit als ambtenaar of ander personeelslid mogen beschouwen.

Zelfs in de veronderstelling dat de jury op grond van de terugwerkende kracht van de aanstelling van Math rekening had mogen houden met de periodes tijdens welke hij in dienst was geweest, stond artikel 8, tweede alinea, van de Regeling onbetwistbaar in de weg aan een tweede verlenging van die aanstelling, zodat Maths contract in ieder geval op 31 december 1985 was afgelopen. Voor de periode van 22 maart tot 22 april 1986 kon hij dus niet als ambtenaar of ander personeelslid van de Gemeenschappen worden beschouwd.

Men kan niet staande houden, zoals de Commissie doet, dat die grief zonder voorwerp is geraakt, nu Math eveneens aanspraak kon maken op de afwijking van de leeftijdsgrens wegens militaire dienstplicht, ook al had hij het desbetreffende getuigschrift niet bijgevoegd. Dit verweermiddel kan slechts slagen, indien de jury werkelijk op grond van de door Math vervulde militaire dienstplicht heeft besloten om van de leeftijdsgrens af te wijken. Dat besluit kon de jury enkel op basis van het verzoek van de sollicitant en het door de aankondiging van vergelijkend onderzoek vereiste getuigschrift rechtvaardigen.

In hun *tweede middel* voeren verzoekers aan, dat het besluit van de jury om Math tot de examens toe te laten, in strijd is met het beginsel van de gelijke behandeling.

Door Math tot de examens toe te laten, heeft de jury hem op voet van gelijkheid geplaatst met verzoekers, die onbetwistbaar aan de vereisten van de aankondiging van vergelijkend onderzoek voldeden. Bijgevolg waren objectief verschillende situaties zonder objectieve rechtvaardiging op gelijke wijze behandeld.

In hun *derde middel* voeren verzoekers misbruik van procedure aan.

Het is duidelijk, dat het de Commissie er na het arrest van 7 oktober 1985 voornamelijk, zo niet uitsluitend om te doen was, Math via een schijnbaar regelmatige aanwervingsprocedure op de betrokken post aan te stellen.

Door Math tot de examens van het vergelijkend onderzoek toe te laten, ofschoon hij niet aan de vereisten van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek voldeed, heeft de jury zich mede schuldig gemaakt aan het misbruik van procedure.

Met betrekking tot verzoekers' *eerste middel* betoogt de *Commissie*, dat Math aan de vereisten van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek voldeed, zowel aan die betreffende de beroepservaring als aan die betreffende de leeftijdsgrens.

Wat in de eerste plaats de beroepservaring aangaat, merkt zij op, dat het Hof bij zijn arrest van 7 oktober 1985 weliswaar de benoeming van Math heeft nietig verklaard, maar dat zulks niet wegneemt dat hij gedurende de betrokken periode de functie van afdelingshoofd heeft uitgeoefend en de desbetreffende beroepservaring heeft opgedaan. Het arrest van het Hof kon niet de minste invloed hebben op die ervaring, daar zij een feitelijke situatie is en niet een situatie rechtens.

Deze redenering gaat te meer op voor de ervaring die Math na 16 oktober 1985 heeft opgedaan, daar dat een feitelijke situatie is die bovendien met een in de Regeling voorziene situatie rechtens overeenkomt. Daar de aanstelling van Math als tijdelijk functionaris door de Commissie niet was bedoeld om hem bij de definitieve benoemingsprocedure te bevoordelen, mochten verzoekers niet concluderen dat geen rekening mocht worden gehouden met de beroepservaring die hij daadwerkelijk had.

Met betrekking tot Maths ervaring vóór zijn indiensttreding houdt de Commissie staande, dat die ervaring volstrekt geschikt was en op zichzelf volstond om hem tot de examens van het vergelijkend onderzoek toe te laten.

Het gebied van de veiligheidscontrole en dat van de fysieke beveiliging, waarop Math op nationaal vlak ervaring heeft, liggen zeer dicht bij elkaar. De fysieke beveiliging behoort tot de verantwoordelijkheid van de nationale autoriteiten en heeft ten doel te voorkomen, dat bijzondere splijtstoffen in handen van particulieren komen. De veiligheidscontrole behoort tot de verantwoordelijkheid van multinationale of internationale autoriteiten en heeft ten doel het risico weg te nemen, dat die stoffen door de exploitanten of de staten voor andere doeleinden worden aangewend dan is opgegeven. De technische methodologie op beide gebieden is sterk gelijklopend en de „werktuigen" zijn grotendeels dezelfde.

Wat vervolgens de leeftijdsgrens betreft, betoogt de Commissie, dat verzoekers' grief op dit punt zonder voorwerp is. Math heeft immers achttien maanden militaire dienstplicht vervuld en kwam daarom in aanmerking voor de afwijking van de leeftijdsgrens, voorzien voor de periodes van dienstplicht.

Het is van geen belang, hoe de jury tot het besluit is gekomen dat aan het leeftijdsvereiste was voldaan; wat van belang is, is dat het besluit van de jury in overeenstemming is met de aankondiging van vergelijkend onderzoek.

De Commissie is van mening, dat het *tweede en het derde middel* van verzoekers slechts een herhaling van het eerste middel zijn.

Met betrekking tot het *eerste middel* van verzoekers en zijn beroepservaring vóór zijn indiensttreding bij de Commissie merkt *interveniënt*, B. Math, op, dat hij 25 jaar postuniversitaire ervaring heeft, waarvan een groot gedeelte betrekking heeft op de technieken van het toezicht op bijzondere splijtstoffen. Deze technieken, die verband houden met de materiaaladministratie, het toezicht en de fysieke verificatie van die stoffen, alsmede met de inspectie van de installaties, zijn dezelfde als die welke bij de veiligheidscontrole worden aangewend. Qua werk liggen de fysieke beveiliging en de veiligheidscontrole zeer dicht bij elkaar; het enige verschil tussen beide activiteiten is hun doel: bij het ene ligt dat op nationaal, bij het andere op internationaal vlak. Verzoekers' argumentatie komt er in feite op neer, dat alle kandidaten van buiten de Commissie worden uitgesloten.

6. *De wettigheid van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/477 om Van der Stijl niet op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen (zaak 262/86)*

Verzoeker Van der Stijl voert drie middelen aan tegen de wettigheid van dat besluit.

In zijn *eerste middel* betoogt hij, dat het besluit niet althans onvoldoende is gemotiveerd, en dat de motivering in ieder geval niet in overeenstemming is met de aankondiging van vergelijkend onderzoek.

Hij wijst erop, dat de enige motivering die hem gegeven is in de nota waarmee dat besluit hem is meegedeeld, bestond in de verwijzing naar „het zeer bijzondere profiel van de vacature", waaraan hij niet beantwoordde.

Die verwijzing naar een bijzonder profiel, waarvan in de kennisgeving van vacature noch in de aankondiging van vergelijkend onderzoek sprake is, is slechts een pompeuze uitdrukking ter aanduiding van de post van afdelingshoofd. Het besluit is derhalve niet gemotiveerd, daar het enkel vermeldt dat de jury van mening was, dat hij niet op de lijst van geschikte kandidaten voor de betrokken post kon worden geplaatst.

Zelfs in de veronderstelling dat die verwijzing een motivering is en dat de in aanmerking genomen kandidaten aan het vereiste van dat bijzondere profiel moesten beantwoorden, volstaat zij niet. In het besluit had moeten beschreven zijn wat dat bijzondere profiel inhield en waarom verzoeker er niet aan beantwoordde. Bovendien was die motivering onvoldoende geïndividualiseerd, daar het negatieve besluit van de jury in identieke bewoordingen was meegedeeld aan een andere kandidaat die aan het vergelijkend onderzoek had deelgenomen.

Het feit dat niet werd verwezen naar het enige criterium waarin de aankondiging van vergelijkend onderzoek voorzag, namelijk de cijferbeoordeling van 0 tot 20 punten, waarbij ten minste 10 punten vereist waren, bevestigt dat er geen motivering was.

Ten slotte, aangenomen dat de opgegeven motivering volstaat, dan nog is de aangegeven reden onrechtmatig, aangezien deze in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek noch in de kennisgeving van vacature is vermeld. De aankondiging en de kennisgeving hebben een volstrekt klassieke inhoud. Zo is in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek vermeld, dat het mondelineg examen de jury in staat moest stellen, zich een oordeel te vormen over de kennis en de geschiktheid van de kandidaten om de functie van afdelingshoofd uit te oefenen. De jury lijkt van oordeel te zijn geweest, dat het om een post van afdelingshoofd met een bijzonder profiel ging, hetgeen niet in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek is vermeld en dus een onrechtmatige voorwaarde is, waarop het examen van het vergelijkend onderzoek geen betrekking kon hebben.

In zijn *tweede middel* voert verzoeker aan, dat het mondelinge examen niet in overeenstemming met de aankondiging van het vergelijkend onderzoek is verlopen.

De jury heeft nauwelijks geprobeerd zich een oordeel te vormen over de kennis en de geschiktheid van de kandidaat, daar het onderhoud voor het grootste gedeelte betrekking had op verzoekers activiteiten in het personeelscomité en in de beroepsorganisaties. Zelfs de talenkennis was niet aan bod gekomen, daar het onderhoud nagenoeg volledig in het Frans was verlopen.

Ten slotte betoogt verzoeker in zijn *derde middel*, dat het besluit misbruik van procedure oplevert.

Dit misbruik vloeit voort uit de noodzakelijke band tussen het bestreden besluit en de reeks besluiten die de Commissie heeft genomen om de door het Hof in zijn arrest van 7 oktober 1985 gewraakte situatie te doen herleven.

Met betrekking tot het *eerste middel* van verzoeker, dat de motivering van het besluit van de jury betreft, betoogt de *Commissie*,

dat het vereiste van een „zeer bijzonder profiel" impliciet in de aankondiging van vergelijkend onderzoek is vervat.

Uit de beschrijving in de aankondiging van vergelijkend onderzoek van de werkzaamheden van de afdeling, waarvan de kandidaat de leiding en de organisatie op zich moest nemen, en van de kennis en de ervaring die van de kandidaten werd verlangd, blijkt dat het om een zeer bijzondere post ging.

Voorts had een uitvoeriger motivering verzoeker, die toentertijd nog ambtenaar was, kunnen schaden.

Met betrekking tot verzoekers *tweede middel,* dat het verloop van het mondeling examen betreft, betoogt de Commissie, dat het bij uitsluiting aan de jury staat om vast te stellen hoe zij de geschiktheid van de kandidaten toetst.

Deze grief is overigens ongegrond en het Hof kan zich op dat punt niet in de plaats van de jury stellen.

Met betrekking tot het *derde middel* van verzoeker ten slotte, is de Commissie van mening, dat het gestelde misbruik van procedure jegens verzoeker niet meer is dan een loutere bewering, die door geen enkel bewijs wordt gestaafd.

7. De wettigheid van het besluit tot aanstelling van Math (zaken 222 en 232/87)

Verzoekers Van der Stijl en Cullington voeren drie middelen aan tegen de wettigheid van de nieuwe aanstelling van Math; Cullington voegt daar nog een vierde middel aan toe.

In hun *eerste middel* voeren verzoekers aan, dat de nieuwe aanstelling van Math een flagrante schending van artikel 176 EEG-Verdrag oplevert.

Zij merken op, dat het arrest van 7 oktober 1985 impliceerde, dat de Commissie in 1983 de procedure van het algemeen vergelijkend onderzoek en niet — hetgeen onregelmatig was — de bijzondere aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut had moeten volgen. De correcte uitvoering van het arrest hield in, dat de Commissie een regelmatige aanwervingsprocedure moest volgen en afstand moest nemen van al wat uit de eerste, onregelmatige procedure voortvloeide.

Die aanwervingsprocedure had tot de hernieuwde aanstelling van Math geleid, en men moet vaststellen dat de Commissie zich actief in die procedure heeft gemengd, ten einde Math te bevoordelen. Zo had zij hem een contract van tijdelijk functionaris met terugwerkende kracht aangeboden, vervolgens dat contract op onrechtmatige wijze verlengd om hem de kans te geven deel te nemen aan het vergelijkend onderzoek dat werd georganiseerd, de oorspronkelijk voor de betrokken post vereiste kwalificaties herschreven opdat hij eraan zou beantwoorden, hem tot het vergelijkend onderzoek toegelaten ofschoon hij niet aan de op rechtmatige wijze gestelde vereisten, zelfs niet inzake de leeftijdsgrens, voldeed, en de zaken zo aan boord gelegd, dat zijn op onregelmatige wijze opgedane ervaring tegen die van verzoekers werd afgewogen.

Het verrassende resultaat is, dat Math minder dan een jaar na de nietigverklaring van zijn aanstelling op dezelfde post was aangesteld, zonder dat hij hem ooit had verlaten.

In hun *tweede middel* voeren verzoekers aan, dat Maths aanstelling onwettig is wegens misbruik van bevoegdheid, omdat zij niet mogelijk was geweest zonder een aantal misbruiken van procedure waardoor Math was beschermd en bevoordeeld.

Bovenbedoelde besluiten, waarmee de Commissie heeft ingegrepen en die de nieuwe aanwervingsprocedure vormden, leveren misbruik van procedure op, daar zij enkel waren bedoeld om ervoor te zorgen dat Math aan de procedure kon deelnemen en het ideale profiel voor de betrokken post had.

In hun *derde middel* stellen verzoekers, dat het aanstellingsbesluit onwettig is, omdat het gebaseerd is op een aantal besluiten die zelf onwettig zijn.

In dat verband verwijzen zij naar de tegen die eerdere besluiten ingestelde beroepen.

Als *vierde middel* voert Cullington schending aan van artikel 25, derde alinea, van het Statuut, welke bepaling voorschrijft dat aanstellingsbesluiten onmiddellijk moeten worden bekendgemaakt op de uithangborden.

De nieuwe aanstelling van Math was niet op de uithangborden noch anderszins bekendgemaakt. Dit gebrek aan doorzichtigheid is kenmerkend voor de juridische vaagheid die de Commissie in stand heeft willen houden. Eerst verscheidene maanden na de aanstelling van Math was aan verzoeker meegedeeld, dat hij voor de betrokken post niet in aanmerking kwam, en dan nog enkel omdat hij het had gevraagd.

Met betrekking tot verzoekers' *eerste middel* betoogt de *Commissie*, dat zij Math in het kader van de uitvoering van het arrest van 7 oktober 1985 en de procedure voor de definitieve voorziening in de betrokken post niet actief heeft gesteund.

Zij ontkent met klem de tegengestelde verklaringen van verzoekers, die door geen enkel bewijs worden gestaafd.

Wat het *tweede middel* van verzoekers aangaat, is de Commissie van mening, dat geen enkel van de besluiten die zij na 7 oktober 1985 heeft genomen, misbruik van procedure oplevert.

Het besluit om een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren, was volstrekt in overeenstemming met de overwegingen van het arrest. Het feit dat na afloop van die aanwervingsprocedure dezelfde persoon is aangesteld, vormt geen misbruik van bevoegdheid, omdat de eerste aanstelling van Math was nietig verklaard om redenen die niets van doen hadden met zijn bekwaamheid om het betrokken ambt te bekleden.

Met betrekking tot verzoekers' *derde middel* betoogt de Commissie, dat geen enkel van haar eerdere, door verzoekers genoemde besluiten onwettig is; dienaangaande verwijst zij naar haar opmerkingen in de eerdere beroepen van verzoekers.

Wat ten slotte het *vierde middel* van Cullington aangaat, betoogt de Commissie, dat deze verzoeker zich niet op de gestelde niet-naleving van artikel 25, derde alinea, van het Statuut kan beroepen, omdat die niet-naleving zijn rechten noch zijn gewettigd belang schaadt; zij kan dus geen invloed hebben op de geldigheid van de aanstelling van Math.

De nieuwe aanstelling is overigens bekendgemaakt in de Personeelskoerier nr. 478 van oktober 1986 (blz. 51), die in de gebouwen van de Commissie is uitgehangen. Daar het Statuut niet bepaalt hoe de bekendmaking moet gebeuren, moet worden aangenomen dat het vereiste van de verplichte bekendmaking op de uithangborden was nageleefd.

8. *De wettigheid van het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van het verzoek van Van der Stijl om een besluit over zijn eerste sollicitatie (zaak 266/86)*

Verzoeker Van der Stijl voert drie middelen aan tegen de wettigheid van dat besluit.

In zijn *eerste middel* voert hij aan, dat de weigering van de Commissie om over zijn oorspronkelijke sollicitatie een besluit te nemen, schending van artikel 176 EEG-Verdrag oplevert.

Hij herinnert eraan, dat bij het arrest van 7 oktober 1985 niet alleen de eerste aanstelling van Math is nietig verklaard, maar ook de afwijzing van zijn eigen sollicitatie. De uitvoering van het arrest hield in, dat die sollicitatie opnieuw moest worden onderzocht.

Zijn sollicitatie is echter nooit opnieuw onderzocht, ofschoon hij zijn voorzorgen had genomen en uitdrukkelijk daarom had verzocht. Daar hij met zijn verzoek binnen de termijnen van het Statuut een besluit wilde uitlokken, komt de stilzwijgende afwijzing van zijn beroep neer op een weigering om een besluit te nemen, en bijgevolg op een weigering om het arrest van 7 oktober 1985 uit te voeren.

Indien de Commissie werkelijk reeds op 18 december 1985 een besluit over zijn sollicitatie had genomen, gelijk zij stelt, dan levert het feit dat zij dat besluit aan verzoeker niet heeft meegedeeld, schending op van artikel 25, tweede alinea, van het Statuut, dat voorschrijft dat elk besluit dat ten aanzien van een ambtenaar wordt genomen, onverwijld schriftelijk te zijner kennis moet worden gebracht.

In zijn *tweede middel* betoogt verzoeker, dat de stilzwijgende afwijzing van zijn verzoek schending van artikel 29, lid 1, van het Statuut oplevert.

Zijns inziens kon de Commissie op 18 december 1985 niet op rechtmatige wijze besluiten een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren, zonder tevoren met name de mogelijkheden tot bevordering, en dus zijn sollicitatie, te onderzoeken.

Verzoeker stelt, dat de Commissie die mogelijkheid niet heeft onderzocht, en refereert aan zijn argumenten tegen de wettigheid van de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477.

In zijn *derde middel* voert verzoeker aan, dat de weigering om een besluit te nemen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur oplevert.

Verzoeker wijst erop, dat er een flagrant verschil bestaat tussen de wijze waarop de Commissie enerzijds een regelmatig benoemd ambtenaar heeft behandeld en anderzijds Math, die zij kennelijk wilde bevoordelen.

De *Commissie* betoogt, dat verzoekers grieven ongegrond zijn, en herinnert eraan, dat

zij tijdens haar vergadering van 18 december 1985 de in het in artikel 29, lid 1, van het Statuut bedoelde stadium ingediende sollicitaties — waaronder die van verzoeker — opnieuw heeft onderzocht en dat zij tijdens dezelfde vergadering heeft besloten, niet door bevordering in de betrokken post te voorzien, maar een algemeen vergelijkend onderzoek te organiseren.

9. *De vorderingen tot schadevergoeding (zaken 341/85, 251 en 266/86, 222 en 232/87)*

In het kader van de beroepen tegen de handhaving van Math in zijn functie, de besluiten om hem met terugwerkende kracht aan te stellen en die aanstelling te verlengen, de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/477, de afwijzing van zijn verzoek betreffende zijn eerste sollicitatie en, ten slotte, de aanstelling van Math vordert *Van der Stijl* vergoeding van zijn morele schade.

Hij herinnert eraan, dat hij reeds in zaak 128/84 een dergelijke vordering had ingediend en dat het Hof in zijn arrest van 7 oktober 1985 had geoordeeld, dat de nietigverklaringen op zichzelf een passend herstel vormden van alle immateriële schade die verzoeker mocht hebben geleden (rechtsoverweging 26 van het arrest).

De naderhand getroffen besluiten waren niet alleen een ontkenning van de uitgesproken nietigverklaringen, maar ook van het gedeelte van het arrest dat betrekking had op het herstel van de immateriële schade. Bedoelde besluiten waren onmisbare schakels in de handelwijze van de Commissie om de bij het arrest van 7 oktober 1985 nietigverklaarde situatie zo snel mogelijk te doen herleven.

Gezien in de context van de uitvoering van voormeld arrest, is het zijns inziens duidelijk, dat het onrechtmatige gedrag van de Commissie haar jegens hem aansprakelijk maakt.

De immateriële schade waarvan hij herstel vraagt, is dezelfde als in de voorgaande zaak, doch nu verergerd door het feit dat hij, na in het gelijk te zijn gesteld, het effect van het voor hem gunstige arrest door het optreden van de Commissie zag teloorgaan.

In het kader van zijn beroep tegen de hernieuwde aanstelling van Math vordert *Cullington* vergoeding van zijn morele schade.

Zijns inziens vormt dat besluit een dienstfout jegens hem, waarvoor de Commissie aansprakelijk is. Door via een reeks onregelmatige handelingen de aanstelling te bewerkstelligen van iemand wiens eerste aanstelling was nietig verklaard, heeft de Commissie jegens hem de beginselen van behoorlijk bestuur en gelijke behandeling geschonden en is zij haar zorgplicht niet nagekomen.

De immateriële schade die hij heeft geleden, betreft zowel zijn loopbaan als zijn privéleven.

De *Commissie* betoogt, dat de door verzoekers bestreden besluiten volstrekt rechtmatig zijn, en dat er dus geen sprake kan zijn van herstel van welke schade dan ook.

G. F. Mancini
rechter-rapporteur